

Pesti Központi Kerületi Bíróság
Gazdasági és Polgári Peres Csoport
1027 Budapest, Varsányi Irén u. 38-40.
15.G.300.801/2019/7-I.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: III / 866 - 0 / 2019	
Érkezett: 2019 MÁJ 21.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 0 db	clu

A [REDACTED] által képviselt [REDACTED]
[REDACTED] alperes
ellen kötelező gépjármű-felelősségbiztosítási szerződés fennállásának megállapítása iránt
indított perében a bíróság meghozta az alábbi

V É G Z É S T:

A bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 155/B. §-ának (1) bekezdése és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 25. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés b) pontjára – az Alkotmánybíróságnál kezdeményezi a kötelező gépjármű-felelősségbiztosításról szóló 2009. évi LXII. törvény 21. § (4)-(5) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítását és az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásának kizárását az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésébe ütközése folytán.

A bíróság egyidejűleg a jelen per tárgyalását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig felfüggeszti.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 25. § (1) bekezdése szerint, ha a bírónak az előtte folyamatban levő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmazni, amelynek alaptörvény-ellenességét észleli, vagy alaptörvény-ellenességét az Alkotmánybíróság már megállapította, - a bírósági eljárás felfüggesztése mellett - az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés b) pontja alapján az Alkotmánybíróságnál kezdeményezi a jogszabály vagy jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítását, illetve az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásának kizárását.

A bíróság álláspontja szerint a Pesti Központi Bíróság előtt 15.G.300.801/2019. ügyszám alatt folyamatban lévő perben alkalmazandó, a kötelező gépjármű-felelősségbiztosításról szóló 2009. évi LXII. törvény 21. § (4)-(5) bekezdése az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésébe ütközik. Ezért a bíróság a 2011. évi CLI. törvény 25. § (1) bekezdése szerinti eljárást kezdeményezi és indítványozza e jogszabályhely alaptörvény-ellenességének megállapítását és az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásának kizárását.

I. A vizsgálni kért jogszabály

A kötelező gépjármű-felelősségbiztosításról szóló 2009. évi LXII. törvény (a továbbiakban: Kgf.b.) 21. § (4)-(5) bekezdései, amelyek az alábbi rendelkezéseket tartalmazzák:

„(4) Ha az esedékes biztosítási díjat nem fizetik meg, a biztosító a díj esedékességétől számított harmincadik nap elteltéig – a következményekre történő figyelmeztetés mellett – a szerződő félnek a díj esedékességétől számított hatvannapos póthatáridővel, igazolható módon a teljesítésre vonatkozó felszólítást küld. A türelmi idő eredménytelen leteltével a szerződés – amennyiben egyéb okból még nem szűnt meg - az esedékességtől számított hatvanadik napon megszűnik.
(5) A biztosító köteles a szerződés megszűnéséről 15 napon belül az üzemben tartónak igazolható módon értesítést küldeni, amennyiben a szerződés megszűnése díj nemfizetés miatt következett be.”

II. A bíróság előtt folyamatban lévő jogvita összefoglalása

A felperes és az alperes 2013. decemberében [REDACTED] kötelező gépjármű-felelősségbiztosítási szerződést kötött a felperes tulajdonos [REDACTED] 120 forgalmi rendszámú személygépkocsi vonatkozásában. Az első biztosítási díjat és adót a felperes 2014. január 16. napján megfizette. A biztosítási időszak hat hónap volt, így az első biztosítási díj megfizetésével a kötelező gépjármű-felelősségbiztosítás 2014. január 18. és 2014. július 17. napja között állt fenn.

Alperes 2014. február 5. napján a felperes részére levelet küldött, melyben tájékoztatta, hogy a 2013. december 17. napján aláírt gépjármű felelősségbiztosítási ajánlathoz a kártörténeti nyilvántartásból bekérte a felperes kárelőzmény adatait, amelyből megállapítható volt, hogy a bonus-malus osztályba sorolása a felperesnek kedvezőtlenebb, mint ami alapján a felelősségbiztosítási szerződést kötötték és nem jogosult a szerződés megkötésekor igénybe vett kármentességi szorzóra, mivel figyelembe vehető kárkifizetése volt. Ezért az alperes arról értesítette a felperest, hogy az éves biztosítási díja 26.124 forintra változik.

A perbeli gépkocsi 2014. május 28. napján Németországban balesetet okozott. A felperes benyújtotta az alpereshez a kárbejelentő formanyomtatványt, alperes azonban tájékoztatta a felperest, hogy 2014. május 25. napján díj nemfizetés miatt a kötelező felelősségbiztosítási szerződés megszűnt, ezért a kár megtérítését megtagadta.

A Magyar Biztosítók Szövetsége (a továbbiakban MABISZ) 2015. július 10. napján felszólította a felperest, hogy fizessen meg a részére 9.172.052 forint összeg kártérítést, tekintettel arra, hogy a MABISZ - mint a kártalanítási számla kezelője - a felperes helyett a károkozásért helytállt a külföldi károsulttal szemben. A MABISZ a felperessel szemben fennálló 9.172.052 forint igényét a Budai Központi Kerületi Bíróság előtt 14.P.22.722/2017. számon folyamatban lévő perben érvényesíti, mely peres eljárás a Pesti Központi Bíróság előtt folyamatban lévő perre tekintettel felfüggesztésre került.

Felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy 2014. május 28. napján a 1670491 számú kötelező gépjármű-felelősségbiztosítási szerződés nem szűnt meg, ebből következően az ugyanezen a napon bekövetkezett kár időpontjában a szerződés érvényes és hatályos volt, így az alperes

kockázatviselése 2014. május 28. napján fennállt. Keresete alapjául előadta, hogy az alperestől 2014. február 5. napján egy értesítőlevelet kapott, melyben az alperes kizárólag a kedvezőtlenebb bonus-malus osztályba sorolásról tájékoztatta, melynek megfelelően az éves biztosítási díj magasabb összegre változik. Ez a levél azonban fizetési felszólításként nem volt értelmezhető, mivel nem jelölte meg benne az alperes, hogy mekkora összeget, milyen határidőben, milyen jogkövetkezmények mellett köteles a felperes befizetni; nem csatolt a levélhez sem számviteli bizonylatot, sem számlát vagy csekket. Felperes állította, hogy ezt követően nem érkezett hozzá fizetési felszólítás, kizárólag az alperes 2014. május 27. napján kelt és részére 2014. június 2. napján kézbesített leveléből értesült arról, hogy 2014. május 25. napján díj nemfizetés miatt a kötelező gépjármű-felelősségbiztosítási szerződés a perrel érintett gépkocsi vonatkozásában megszűnt. A felperes kérte az alperestől azon igazolás átadását, amellyel az alperes igazolni tudja, hogy fizetési felszólítást küldött a biztosítási díj hátralékról a felperesnek. Felperes nyilatkozata szerint az alperes csak 2015. október 22. napján küldte meg részére először azt a 2014. február 5. napján kelt levelet, melyben megjelölésre kerül a felperes által befizetendő emelt mértékű biztosítási díj és a fizetés módja. Felperes álláspontja szerint az alperes a 2014. február 5. napján kelt levél felperes általi átvételét nem tudta igazolni, tekintve, hogy ilyen igazolás nem áll rendelkezésére; az alperes nem tudta igazolni, hogy a Kgfb. tv. 21. § (4) bekezdésében meghatározott módon megküldte a felperes részére a felszólítólevelet. Ennek hiányában a biztosítás nem szűnt meg a káresemény időpontjában, illetve az alperes a biztosítási szerződést jogellenesen szüntette meg 2014. május 25. napi hatállyal, ezért alperes helytállni tartozik a biztosítási esemény kapcsán.

Alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése alapjául előadta, hogy a felperes tévesen értelmezi a Kgfb. törvény 21. § (4) és (5) bekezdését, mert a hivatkozott törvényi szakasz kizárólag azt kívánja meg az alperestől, hogy a fizetésre való felszólítás és az értesítés megküldését igazolja, de nem a címzett általi átvételét. Hangsúlyozta, hogy 2014. február 5. napján új biztosítási díjjal új kötvényt állított ki a bonus-malus besorolás módosítása miatt. Az erről szóló tájékoztató levelet igazolható módon megküldte a felperesnek. A felszólítás tartalmazta a fizetés határidejét, módját és a fizetés elmulasztásának jogkövetkezményét. Ennek ellenére a felperes részéről díjfizetés nem történt.

A felperes által 2014 januárjában megfizetett biztosítási díj csak 2014. május 25. napjáig nyújtott fedezetet, az alperes így nem állt kockázatban a kár bekövetkezésének időpontjában, azaz 2014. május 27. napján. Az alperesi kockázatviselés megszűnéséről 2014. május 27. napján kelt levelében küldött alperes tájékoztatást felperesnek.

Az első fokon eljáró bíróság ítéletében megállapította, hogy a 16704961 számú kötelező gépjármű-felelősségbiztosítási szerződés 2014. május 25. napján nem szűnt meg, az 2014. május 28. napján érvényes és hatályos volt, ezért alperes 2014. május 28. napján kockázatban állt. Indokolásában kifejtette, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a bíróság azt állapította meg, hogy az alperes a Kgfb. Törvény 21. § (4) bekezdése szerinti értesítési kötelezettségének nem tett eleget. Ezzel összefüggésben a bíróság utalt az alperes által a fizetési felszólítási rendszerével és annak működésével kapcsolatban előadottakra. Az elsőfokú bíróság a csatolt iratokból azt tudta megállapítani, hogy az alperes a Magyar Állami Nyomdának kinyomtatásra átadta a fizetési felszólítást tartalmazó iratot. Az alperes által rendelkezésre bocsátott iratokból azonban a legfontosabb körülmény, vagyis az nem volt megállapítható, hogy ezt követően a Magyar Állami Nyomda a postának átadta és, hogy azt a Magyar Posta a felperes részére megküldte. Az elsőfokú bíróság abban nem értetett egyet a felperessel, hogy az alperesnek igazolnia

kellett volna a levél felperes általi átvételét is, mert ez a jogszabály szövegéből nem olvasható ki: a jogszabály kifejezetten a „küld” szót használja, így az alperesnek kizárólag a felszólító levél postára adását, a „küldést” és nem a tényleges kézbesítést kellett a Kgfb. törvény 21. § (4) bekezdése alapján bizonyítania. Az elsőfokú bíróság szerint az alperes akkor tett volna eleget bizonyítási kötelezettségének, ha azt tudja igazolni, hogy a Magyar Posta Zrt. megküldte ezt a levelet a felperesnek. A jogszabály által előírt kötelezettsége ugyanis az alperesnek nem az, hogy postázásra átadja egy harmadik, közbenső személy vagy szervezet részére a felszólítólevelet; az alperes terhére annak igazolása esik, hogy ezt a felszólító levelet a biztosított, tehát a felperes részére megküldte. Önmagában egy köztes résztvevő részére történő átadás igazolásával nem teljesítette a bíróság álláspontja szerint az alperes a bizonyítási kötelezettségét. Ennek csak akkor tett volna eleget, ha a Magyar Posta Zrt. által végzett postára adást is igazolni tudja. Ezt azonban az alperes nem bizonyította, a bizonyítás sikertelensége pedig a terhére esik.

Az elsőfokú bíróság szerint a felperes sem a tőle elvárható magatartást tanúsította az együttműködés körében: elvárható lett volna, hogy az általa is elismerten kézhez vett bonus-malus átsorolással kapcsolatos levelet követően haladéktalanul tájékozódjon, megpróbálja tisztázni a biztosítása helyzetét. A felperes ezen mulasztása azonban nem járhat olyan jogvesztéssel, amely a biztosítási szerződés megszűnését eredményezné.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában hivatkozott az Állampolgári Jogok Országgyűlési biztósának az AJB-6531/2010. számú ügyben megfogalmazott jelentésére, amely a Kgfb. törvény 21. § (4) és (5) bekezdésével foglalkozott és az alábbi megállapítást tette: „A Gfbt. 21. § (4)-(5) bekezdése szerint a felszólító levelet, és a szerződés megszűnéséről szóló értesítést „igazolt módon” kell továbbítani az ügyfél részére. A biztosítók álláspontja szerint a feladójegyzék mellékletek alkalmasak annak igazolására, hogy a felszólító leveleket továbbították az ügyfélnek. A postakönyv mellékletek ugyanakkor nem tartalmazzák, hogy ki a küldemény címzettje, csupán az átadott küldemények darabszámát, a feladás időpontját tüntetik fel. „Az igazolt módon” történő továbbítás álláspontom szerint azt jelenti, hogy a feladó – jelen esetben – a biztosító igazolni tudja azt, hogy nem egyszerűen postázott az igazolásban megjelölt darabszámú küldeményt, hanem azt ténylegesen az adott üzembentartó ügyfél részére küldte meg. Azzal, hogy a feladójegyzék melléklet – a konkrét címzettek feltüntetése nélkül – tartalmazza adott esetben több ezer levél átvételét, minden kétséget kizárólag nem igazolja, hogy adott ügyfél küldeménye a több ezer levél között volt. Tekintettel arra, hogy a biztosítók postai úton egyszerű (nem könyvelt) küldeményként továbbítják a felszólító leveleket, nem tudják bizonyítható módon igazolni egy konkrét levél elküldését. A biztosítótársaság csak azt tudja bizonyítani, hogy adott napon adott darabszámú levelet átadott a postának kézbesítésre.

Az előzőekre tekintettel megállapítottam, hogy a biztosítótársaságok azon gyakorlata, miszerint a Gfbt. 21. § (4)-(5) bekezdésében előírt felszólító leveleket és a szerződés megszűnéséről szóló értesítéseket postai úton nem igazoltan továbbítja az ügyfeleknek, *a jogállamiság elvéből levezethető jogbiztonság követelményével, valamint a tisztességes eljáráshoz való joggal összefüggésben* idézi elő és tartja fenn a visszásság közvetlen veszélyét.

A jelentésemben feltárt, alkotmányos joggal összefüggő visszásság jövőbeni megelőzése érdekében, az Obtv. 21. §-a alapján felkérem a gépjármű-felelősségbiztosítási szolgáltatást nyújtó biztosítótársaságokat, hogy a Gfbt. 21. § (4)-(5) bekezdése szerinti felszólító levelet, és a szerződés

megszűnéséről szóló értesítést címzettenként azonosítható módon küldjék meg az ügyfeleknek.”

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperesi társaság gyakorlata az ombudsmani jelentés ellenére változatlanul nem tesz eleget a Kgyb. Törvény 21. § (4)-(5) bekezdésben meghatározott követelményeknek.

Az elsőfokú bíróság ítéletében egyetértőleg hivatkozott továbbá a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete 2010. május 18. napján kiadott állásfoglalására. A felügyeleti jelentés szerint a küldemény elküldése nem értelmezhető kiterjesztően; az nem jelenti azt, hogy a biztosító a küldeményt címzetthez való megérkezését, címzett általi átvételét, megismerését is nyomon követni, igazolni köteles. A felügyelet álláspontja szerint a küldemény elküldése „igazolható”, ha a küldemény címzetthez való eljuttatásában közreműködő – a biztosítón kívülálló személynek minősülő szolgáltató (például futárszolgálat, Magyar Posta Zrt.) a küldemény felvételét/elküldését igazolja, vagy ha az elküldési módból fakadóan a biztosító visszajelzést kap a küldemény címzetthez való megérkezéséről (e-mail visszaigazolás, fax „OK jelzés”, postai könyvelt küldemények). Ez utóbbi esetben – bár a küldemény megérkezésének igazolhatósága nem követelmény - a megérkezés értelemszerűen igazolja az elküldés tényét is.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján kiemelte, hogy az alperes részéről nem volt elégséges annak igazolása, hogy a Magyar Posta Zrt. részére a felszólító levelet postázás céljából eljuttatta; az alperesnek azt is igazolni kellett volna, hogy a posta a felperes részére megküldte az érintett level(ek)et.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

A másodfokú bíróság 2. Gf.75.720/2018/10. sz. végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az érdemi döntését anélkül hozta meg, hogy a tényállás megállapításához szükséges valamennyi bizonyítást lefolytatta volna, így nem állapítható meg, hogy a levont jogi következtetései mennyiben helytállóak.

A másodfokú bíróság szerint különleges szakértelmet igényel azon tény megállapítása, hogy az alperes a Kgyb. törvény 21. § (4) bekezdése szerinti kötelezettségének eleget tett, így utasította az elsőfokú bíróságot, hogy a megismételt eljárásban szakértői bizonyítás elrendelésével kell a szükséges bizonyítást lefolytatni. A kirendelt szakértőnek elsősorban arra kell nyilatkoznia, hogy az alperes elektronikus és egyéb nyilvántartási rendszerét megvizsgálva tényként megállapítható-e, hogy az alperes a felszólító levelet a Magyar Állami Nyomda közbejöttével a Magyar Posta részére kézbesítésre átadta. Az alperes, mint bizonyításra köteles fél tartozik a szakvélemény- adáshoz szükséges adatokat a Magyar Állami Nyomdától beszerezni és a szakértő részére biztosítani. A másodfokú bíróság végzésében megjegyezte, hogy köztudomású tény, hogy a Magyar Posta részére meghatározott címzetteknek szóló levelek átadása kézbesítési céllal történik, így ezen köztudomású tény külön bizonyítást nem igényel.

Amennyiben az alperes bizonyítani tudja, hogy a Kgyb. tv. 21. § (4) bekezdésében foglaltaknak eleget tett, a díjfizetés elmulasztásának következményei a felperessel szemben alkalmazandók. Amennyiben az alperes a felszólító levél elküldését nem bizonyítja, úgy a felperest a díjfizetési

kötelezettséggel kapcsolatban mulasztás nem terheli, a díjfizetés elmulasztásának következményei nem alkalmazhatók.

A megismételt eljárás során a felperes kérelmet terjesztett elő arra vonatkozóan, hogy a bíróság kezdeményezze az Alkotmánybíróságnál a kötelező gépjármű-felelősségbiztosításról szóló 2009. évi LXII. törvény 21. § (4) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítását.

Alperes beadványában ellenezte az eljárás kezdeményezését.

III. Az Alkotmánybírósághoz fordulás indoka

A bíróság által jelen peres eljárásban alkalmazandó, a kötelező gépjármű-felelősségbiztosításról szóló 2009. évi LXII. törvény (a továbbiakban: Kgfb. törvény) 21. § (4)-(5) bekezdései sértik Magyarország Alaptörvénye B) cikkének (1) bekezdését, amely szerint Magyarország független, demokratikus jogállam.

Az e cikkben kimondott jogállamiság fogalma, magában foglalja a jogbiztonság és a tisztességes eljáráshoz való jog követelményét. Az Alkotmánybíróság több határozatában kimondja, hogy a jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. [A jogállamiság egyik alapvető követelménye, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki a tevékenységüket. [56/1991. (XI. 8.) AB határozat]

A jogbiztonság az állam köteletségévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. A jogbiztonság pedig – az Alkotmánybíróság korábbi határozatai szerint – nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is.

[A jogbiztonság – az Alkotmánybíróság értelmezésében – az államtól és elsősorban a jogalkotótól azt várja el, hogy a jog egésze, egyes részterületei, és egyes szabályai is világosak, egyértelműek, hatásukat tekintve kiszámíthatóak és a norma címzettjei számára előre láthatóak legyenek. [11/1992. (III. 5.) AB határozat]

A Kgfb. törvény 21. § (4)-(5) bekezdése szerinti felszólító levelet és a szerződés megszűnéséről szóló értesítést, „igazolható módon” kell továbbítani az ügyfél részére. A felszólító levél és a szerződés megszűnéséről szóló értesítés komoly következményekkel járó információkat tartalmaz. A felszólító levél megküldésére azért kerül sor, hogy díjnémfizetés miatt csak abban az esetben kerülhessen sor a szerződés megszüntetésére, ha a biztosító a következményekre való figyelmeztetéssel külön felhívta erre az üzembentartó figyelmét és megfelelő póthatáridőt is biztosít a díj megfizetésére – azaz a fizetési felszólítás egyfajta garanciális szabályként jelenik meg.

A Kgfb. törvény 21. § (4) és (5) bekezdésének rendelkezése – a fizetési felszólítás és a biztosítási szerződés megszűnéséről való értesítés „igazolható módon” történő megküldéséről – nem egyértelmű, mert nem rendelkezik arról, hogy az „igazolt mód” pontosan mit takar (tértivevény, ajánlott küldemény, postakönyv, vagy más módon történő feladási igazolás). A rendelkezés ezért nem felel meg a jogbiztonság Alaptörvényben biztosított követelményének. Az ügyfelek által

történő átvétel tényét és időpontját nem lehet ilyen módon igazolni, ami egy súlyos jogkövetkezménnyel járó felszólító vagy tájékoztató levél esetében a bíróság álláspontja szerint elengedhetetlen lenne ahhoz, hogy a jogbiztonság megvalósuljon. Ugyancsak nem összeegyeztethető a jogbiztonság követelményével, ha a fizetési felszólítás kézbesítésének az egyszerű postai küldeményként való feladásában rejlő kockázatot kizárólag az üzembentartók viselik - különösen akkor, ha a kézbesítési mód kötelező jogszabályi előírásával és annak alkalmazásával elérhető lenne a jogbiztonság.

Az állampolgári jogok országgyűlési biztosa (a továbbiakban: ombudsman) az AJB-6531/2010. számú 2011. február 21. napján kibocsátott jelentésében már vizsgálta a gépjármű felelősségbiztosítók kifogásolt gyakorlatát. Az ombudsman ezen jelentésének intézkedésében a feltárt, alkotmányos joggal összefüggő visszasság jövőbeni megelőzése érdekében felkérte a gépjármű felelősségbiztosítási szolgáltatást nyújtó biztosítótársaságokat, hogy a Kgfb. törvény 21. § (4)-(5) bekezdése szerinti felszólító leveleket és a szerződés megszűnéséről szóló értesítéseket címzettenként azonosítható módon, azaz ajánlottan, vagy tértivevénnyel küldjék meg ügyfeleiknek. Az ombudsman jelentése ellenére a perrel érintett alperesi biztosító gyakorlata nem változott a kézbesítés mikéntjére vonatkozó kötelező jogszabályi előírás hiányában.

Összehasonlításként mindenképpen megemlítenő, hogy a jogalkotó a hitelezői fizetési felszólítás kézbesítési módjának követelményét a csőd és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Csődtörvény) 27. § (3) bekezdésében 2017. július 1. napjától kizárólag tértivevényes különszolgáltatással feladás útján írja elő. E jogszabályhely az adós szerződésen alapuló nem vitatott vagy elismert tartozását követő hitelezői írásbeli fizetési felszólításról rendelkezik akként, hogy „ha a fizetési felszólítást a hitelező postán kívánja eljuttatni az adósnak, azt tértivevény különszolgáltatással feladott postai könyvelt küldeményként kell elküldenie.” A korábbi szabályozás lehetővé tette nem tértivevényes szolgáltatás igénybevételét is, 2017. július 1-től azonban ezt a garanciális kötelezettséget írja elő a törvény. Ebben az esetben egy szintén súlyos jogkövetkezményekkel járó felszólító levél megküldésének módját a jogalkotó pontosította, elősegítve ezzel a jogbiztonságot.

Az nyilvánvaló, hogy alaptörvény-ellenes, a jogbiztonság elvébe ütköző lenne, ha a biztosított biztosítási szerződése úgy szűnne meg, hogy nem veszi kézhez a biztosító értesítését (mely eset lényeges vagyoni érdekek sérelmét is jelentheti). A mostani szabályozás nem mondja ki, de ténylegesen egy kézbesítési vélelmet rendel a mögé a szabályozás mögé, hogy a biztosítónak csak az irat megküldését kell igazolnia: mivel mindenképpen kézbesíteni is kell ezt a felszólító levelet a biztosítottnak (hiszen ennek elmaradása az előbb kifejtettek szerint egy olyan szituáció, ahol a jogbiztonság sérelme és ekként az alaptörvény-ellenesség nyilvánvalóan megállapítható), ezért feltételezzük/vélelmezzük, hogy a biztosított a biztosító által igazolható módon feladott értesítést kézhez is veszi, csak ezt a vélelmet a Kgfb. törvény nem mondja ki. Jogszabályok más esetekben törvényi vélelmet vagy kifejezett eljárásrendet írnak elő akkor, amikor feltétlenül szükséges a felszólító levélnek a címzett által történő átvétel igazolása: például a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:91. § [Jognyilatkozatok megtételének módja és ideje] (4) bekezdése, ami úgy rendelkezik, hogy „ha az írásbeli jognyilatkozatot postán küldik el, azt az ellenkező bizonyításáig a tértivevényen feltüntetett átvételi időpontban, ajánlott küldemény esetén a feladástól számított ötödik munkanapon a belföldi címzetthez megérkezettnek kell tekinteni.” vagy a fent említett Cstv. 27. §-a. Tehát a Kgfb. törvény vitatott rendelkezése akkor lenne az Alaptörvény

elvárásainak megfelelő, ha a biztosító Kgyb. törvény 21. § (4)-(5) bekezdése szerinti levelének a megküldését meghatározott (leginkább is tértivevényes) kézbesítéssel, eljárásrenddel előírta.

Mindezen okokból a bíróság a Pp. 155/B. § által biztosított lehetőségnél fogva a per tárgyalását felfüggesztette és az Alkotmánybíróságnál a Kgyb. törvény 21. § (4) és (5) bekezdésének alaptörvény-ellenessége megállapítását és az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásának kizárását kezdeményezte.

A végzés ellen a Pp. 155/B. § (4) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

Budapest, 2019. május 10.

d [REDACTED] s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

